

אל תתעלמו מהסיף

הכתבה על הסיף (מוסף "הארץ" 31.1) היא נדירה, כמעט כמו הפעילות של הסיף בישראל. מרתק לדעת על ההצלחה הענקית של היהודים בעבר, אבל לא הבנתי מדוע הכתבה מתעלמת ממה שקורה בארץ ומה הטעם לפרסם אותה אם היא לא תורמת לקידום המודעות של הציבור לסיפור הסיף היום. טוב, אז מחאננו כפיים לסייפים של פעם, אבל מה עם הסייפים של היום? חשוב לי לספר על המצב, כי אף אחד אחר לא עושה זאת; לא עיתונאים, לא כתבי ספורט ולא סייפים ותיקים. לא שמעתי גם את שרת הספורט אומרת פעם אחת את המילה "סיף". אני בת 13. התחלתי ללמוד סיף לפני כשלוש שנים די במקרה, בזכות המועדון החדש שנפתח בשכונת מגוריי. בהתחלה היינו רק שלושה תלמידים בחוג והיום יש כבר 45 תלמידים. הסיף הוא כיף אדיר וספורט מתוחכם שמפעיל לא רק את הגוף אלא גם את גלגלי המוח. הוא מפתח מאוד את היכולת לקבל החלטות במהירות גבוהה, לתכנן מהלכים ולחשוב על אסטרטגיות וטקטיקות ממש כמו בשחמט. בשנה האחרונה התחלתי להתאמן באופן מקצועי. אני מתאמנת בכל יום כשעתיים וחצי ומשתתפת פעמיים בחודש בתחרויות בימי שבת במקומות שונים בארץ. כל ההוצאות על ציוד, אימונים קבוצתיים ואישיים, מנות אימונים, נסיעות לתחרויות בארץ ובעולם נלקחים מהכיס של

הורי וגרוע מכך, מהחסכונות שלי. לא זול בכלל.

בעיה נוספת הנובעת מעניין התקציב היא התקדמות שלי. בשל חוסר תקציב אנחנו נאלצים להמתין בתאמן באולם קטן ומגביל, אין לנו מסלולים חשמליים ולכן אנחנו "מתאמנים על יבש", וזה פחות מועיל. בתחרויות ארציות, אין צופים ואף אחד לא מעודד את הספורטאים. כאשר סייפים מנצחים - לא מפרסמים את הזכייה בתקשורת.

חשוב מאוד שעיתון יסקרו את התחרויות, כי אז לסייפים תהיה נחישות גדולה יותר להתחרות ולייצג את ישראל. או אז, גאוותנו תתרומם לשמים. בסוף החודש ישראל תארח את אליפות אירופה בסיף לבוגרים. זה כבוד גדול למדינה. אני אהיה שם כדי לעודד את הסייפים שלנו, ומה איתכם, אתם באים?

עמליה ולנטין

תלמידה בכפר הירוק